

[Tilbage](#)

Ved Ingeniørforeningens Aarhus-afdelings sommerudflugt 15/6-1968
(efter anmodning 13/6 af bestyrelsesmedlem J. Bræmer-Madsen).

Vreden, oh kvinde, forstå, som greb ingeniøren Johannes,
dengang med tvende døgn's varsel man bød ham din pris at forkynde.
Håbløse opgave, stillet af drilske og kåde kolleger!
Træde de stier, som andre har trådt de titusinde gange:
Fladtrådte fraser om blomstrende roser, der også har torne,
djævel og engel i eet! Og så vid're - det kender de alle.
Kort sagt umuligt! Den opgave måtte som håbløs man droppe.

Men, oh kvinde, som aftenens svalhed gradvis indtrådte,
katalyserede mærkbart tillige den vredens forsvinden.
Og da så solen tilsidst fra himmelens hvælv var nedsteget,
måtte med skam ingeniøren erkende, at hans var nok fejlen.
Gudernes vilje er lov, om røsten så er Bræmer-Madsens,
kvinden bør prises, det er hendes ret, siden dengang vort ribben
uddraget blev til en bedre funktion end fra først stipuleret.
Føltet så loddets nedslag lidt tungt for den stakkel, det ramte:
På nu med vanten og vis dem, at skæbner kan ta's selv af mandfolk!

Sødeste kvinde, måske var min indledning unødigt tomgang.
Hvortil dog dette homeriske omsvøb, når vreden er stillet?
Er hexametrene bare lidt tynd kamouflagen og røgslør? -
Alle poeter har skjult deres tankegangs svagheit i digtning,
gerne jeg vilde, du dog skulde ane en tone af alvor,
når jeg nu først vil forsøge at prise din stilling som moder.

Dette vort første møde med kvinden bestemt vor skæbne
mere end alt, hvad der siden indtraf på tilværelsens bane.
Tryghed du gav os, uselvisk opofrende, kærlig som ingen.
Smertelig føltet for dig den proces, der os bragte til verden,
smertelig atter den stund, da du sidenhen skiltes fra barnet.
Mon vi tør tro, at din glæde var nok til at opveje smerten?
Det er vor chance, vort håb - vor fortjeneste bliver det aldrig.

- 2 -

Siden, vort ribbens metamorfose, vi traf dig som søster,
introduktion til vor viden om hjemlivets klimaproblemer.
Ligelighedens princip blev til gensidig oplæring øvet.
Dit drilleri gav os forsmag på kvindens utallige luner.
Viste dit kæn vi respekt nok i det, som vi gjorde til gengæld?
Næppe. Tilgiv os! Vi håber, at grovfilen blev dig til nytte,
nemlig når den, som du valgte til mand, havde brug for belæring!

Størst var det under, som indtraf den dag, du dig røbea som kvinde.
Strejfed' dit blik os, blev pulsen urolig og knæene slappe.
Fik vi et håndtryk, blev resten af dagen til strålende lykke,
"Krone des Lebens, Glück ohne Ruh," som Goethe har kaldt det. -
Godt! Vi vil springe i teksten og nøjes med at konstatere,
at når vi stod med dit ja og var svimlende fulde af lykke,
stolte, som jageren står med det holdigt indfangede bytte,
kasted' dit blikks uudgrundelighed en tvivl i vor tanke:
Hvem var nu egentlig jageren her, og hvem mon var bytte?

Nej, bliv ej vrede! Vi elsker jer dobbelt ved denne betragtning!
Aldrig vi takker jer godt nok for al den sødme, I gav os,
højmod og blidhed, medhjælp i livet og godt kammeratskab,
grovfil, når det var nødvendigt - det kunde jo ske, at det var det,
hustruer og elskerinder, vi burde ha' lennet jer bedre!

Ringen blev sluttet, I søde, da sidst vi jer mødte som døtre,
frugten af kvinden, vi elskede, kryuret med mandfolkets stolthed,
bærende håbet om fremgang, succes, hvor vi selv fik fiasko.
Her, notabene, har vi tillige et byræfuldt ansvar:
Var vi principfaste nok, når vi tolkede livsspillet's regler
for vore yndige døtre, der snor os om deres småfingre?
Næppe. Tilgiv os! I dette vi svigtede som i alt øvrigt!

Når mon han slutter bravaden? Min tale er næsten til ende!
Rejs jer, I mænd, og hjælp mig at gi' vore kvinder et leve,
et for vor moder, et for vor søster og et for vor datter,
sluttelig et for vor kvinde, vor medhjælp, vor hustru,
fire ialt, tre korte, det sidste er langt - nu, de leve!

Johs. Kielland-Brandt